Colecţia ***familia***

Să vorbim despre:

Casatorie

John Grant

Agape

Cuprins

Titlul original: Let's Talk About Marriage

Traducere: Olimpiu S. Cosma
Ilustraţii: J. Glen
Copertă: Bogdan Şerb
Tiparul: Agape S.R.L.
Str. Podului 8
2300 Făgăraş
ISBN 973-8152-72-0

Căsătoria astăzi

I)i iitre toate schimbările care au avut loc în a doua jumătate a secolului 20, una dintre cele

mai spectaculoase este atitudinea bărbaţilor şi femeilor faţă de căsătorie. Standardele generaţiilor din trecut au fost sfidate, contestate şi date la o parte. în locul lor avem acum concepţia „luminată" despre căsătorie. Această concepţie nu se bazează pe Biblie, ci pe încercările bărbaţilor şi femeilor de a dispune după plac de viaţa lor, fără să-L recunoască în vreun fel pe Dumnezeu.

Ni se spune că singura diferenţă între un soţ şi o soţie, şi un bărbat şi o femeie care trăiesc împreună fără a fi căsătoriţi este o „bucată de hîrtie". Se acceptă astăzi în general ca bărbaţii şi femeile să trăiască împreună, şi chiar să aibă copii, fără ca ei să simtă nevoia de a se căsători. A te angaja la aceasta pentru toată viaţa e ceva care te leagă prea mult, şi există dorinţa de a putea pune capăt unei relaţii ori de cîte ori părţile implicate, sau numai una dintre ele, cred că este în interesul lor să procedeze astfel. Chiar şi atunci cînd doi oameni se căsătoresc, legile actuale ale divorţului nu îngreunează desfacerea unei căsătorii. Aceasta e privită ca orice alt contract sau acord care are în el o „clauză de anulare", încurajîndu-i astfel pe mulţi să se căsătorească fără a lua în considerare tot ce implică lucrul acesta. în ciuda problemei crescînde reprezentate de familiile cu un singur părinte şi a tuturor celorlalte răni şi dureri copleşitoare produse de divorţuri şi destrămări ale legăturilor conjugale, oamenii nu învaţă lecţia, şi lumea continuă în cursa ei de respingere a ceea ce a rînduit Dumnezeu pentru buna ordine a societăţii şi pentru beneficiul omenirii.

Lumea continuă în cursa ei de respingere a ceea ce a rînduit Dumnezeu

Atît de obişnuită este această stare de lucruri, încît cuvintele „soţ" şi „soţie" sunt privite cu ochi răi, fiind înlocuite de cuvîntul „partener".

Legislaţia şi practica de fiecare zi ajută la acceptarea concubinajului şi să ignore căsătoria. Cei care contestă aceste cutezanţe moderne sunt consideraţi demodaţi, în contratimp cu vremea, care insistă în a-i pune pe bărbaţi şi femei în situaţii insuportabile din care nu există scăpare.

Ce ne spune despre societate această abordare faţă de căsătorie

Toate acestea sunt dovezi privind o societate care doreşte să-L scoată pe Dumnezeu din viaţa ei. Se arată astfel că nu mai există nici o grijă şi respect faţă de Cuvîntul Său, iar în locul lui este o iresponsabilitate egoistă. Individul se pune acum pe sine pe primul loc, şi i se pare corect să facă ceea ce-i dictează capriciile, poftele sau dorinţele, indiferent ce responsabilităţi sunt trecute cu vederea în urmarea acestei căi. Trăim într-o societate care vorbeşte mult despre drepturile individului şi doar de pe vîrful buzelor despre responsabilitatea lui. Ca urmare, oamenii nu prea preferă să facă jurăminte conjugale, deoarece nu doresc să accepte o responsabilitate care să dureze toată viaţa.

Există o repulsie în a face jurămintele conjugale

Este trist că, în felul acesta, bărbaţi şi femei se privează singuri de unul dintre cele mai preţioase daruri ale lui Dumnezeu. A arăta celuilalt o iubire responsabilă şi altruistă şi a fi iubit este un factor major pentru trăirea unei vieţi mulţumite, împlinite. înlocuitorul modern pe termen scurt sau relaţiile ocazionale, neoficiale, precum şi „asocierea" fără jurămintele conjugale îi privează pe oameni de adevăratele răsplăţi care îi aşteaptă pe cei care urmează învăţătura biblică privitoare la acest aspect foarte important al vieţii.

Atractiva cale modernă

Cînd se referă la subiectul căsătoriei şi al relaţiilor între bărbaţi şi femei, limbajul folosit astăzi este atît de ademenitor: „Nu suntem noi stăpîni pe propriul nostru corp?" „Nu avem dreptul să punem capăt .relaţiilor' care s-au şubrezit şi care produc multă nefericire ambilor parteneri?" „Nu este cu mult mai bine să trăieşti împreună şi să ai o ‚relaţie de iubire' decît să fii legat împreună printr-un contract legal?" Pentru cei imprudenţi, toate acestea sună atît de bine şi arată atîta bun-simţ! „Nu e şi un copil născut nelegitim un adevărat ‚rod al dragostei'?" „Oare nu ştim că ne schimbăm pe măsură ce trec anii şi că persoana de care suntem atraşi astăzi poate să nu fie felul de om de care să fim atraşi în anii viitori?" „Oare nu este adevărat că dacă suntem căsătoriţi şi relaţia şi-a pierdut savoarea dintîi, o relaţie cu altcineva pentru o scurtă perioadă poate da un nou avînt căsniciei?" Aceste întrebări sunt în aşa fel puse, de parcă răspunsul lor ar fi un evident „da". Cu siguranţă, căsătoria trebuie evitată dacă vrem să evităm toate problemele care vin o dată cu ea!

Biblia dă o **învăţătură foarte clară privind tema căsătoriei**

Dar răspunsul corect la fiecare dintre aceste întrebări este un „nu" întărit. Biblia dă o învăţătură foarte clară privind tema căsătoriei. Dacă o punem în practică, vom vedea că nu este o cămaşă de forţă în care suntem obligaţi să intrăm, şi care ne restrînge sau ne mărgineşte pînă la sfîrşitul vieţii noastre. Mai degrabă, căsătoria, rînduită de Dumnezeu, este acel mod de relaţie ordonată între bărbat şi femeie prin care pot fi exprimate dragostea, respectul şi grija unul pentru celălalt şi care produce o satisfacţie deplină.

Satan este totdeauna gata să sugereze că ceea ce a rînduit Dumnezeu este restrictiv. Aşa a procedat faţă de Eva, cînd i-a sădit în minte gîndul că dacă ascultă de el va „fi ca Dumnezeu". Atunci, pentru ea şi Adam, restricţiile vor fi înlăturate, iar ei vor duce o viaţă mai deplină. Istoria umană a arătat cît de dăunătoare au fost aceste cuvinte, dar ele s-au dovedit iniţial atractive pentru ea. Totuşi, a descoperit curînd că, în lo-
cul unei vieţi mai depline, erau durere, nefericire şi restricţii reale. Atunci cînd căile lui Dumnezeu sunt atacate şi abandonate, alternativa, aparent atît de atractivă, este drumul spre ruină. Aşa este cu căsnicia. Societatea noastră de astăzi plăteşte un preţ ridicat pentru punerea deoparte a Scripturii şi adoptarea unei abordări faţă de căsătorie care, în loc să ducă la fericire, are ca rod o viaţă ruinată, lezări sentimentale, copii lipsiţi de stabilitatea unor părinţi uniţi şi toate problemele care urmează.

Provocarea adresată creştinului

Provocarea cu care se confruntă creştinul în zilele noastre vrea să arate că ceea ce susţine Biblia în privinţa căsătoriei este la fel de valabil ca totdeauna. îndrăgostirea, perioada de prietenie în care învăţaţi respectul pentru Domnul şi unul pentru altul, şi apoi căsătoria, ştiind că sunteţi soţ şi soţie pînă la venirea Domnului sau pînă vă desparte moartea, este şi astăzi modul de a lucra al lui Dumnezeu. Prin urmare, este încă cel mai bun mod.

A **abandona căsătoria înseamnă a lovi chiar în inima societăţii**
Cînd se exprimă îndoiala că învăţătura dată de Cuvîntul lui Dumnezeu mai este şi astăzi relevantă, căsătoria e adesea citată ca un exemplu care arată că Biblia este demodată şi inaplicabilă în societatea modernă. Pe măsură ce vom examina subiectul vom vedea nu numai că învăţătura biblică este relevantă şi aplicabilă în zilele noastre, dar căsătoria e tot acea relaţie perfectă în care bărbaţii şi femeile pot găsi sprijin, stabilitate şi iubire împreună. A abandona căsătoria înseamnă a lovi chiar în inima societăţii, fapt ce duce la probleme şi sfîşieri nespuse. Ceea ce porunceşte Dumnezeu este totdeauna lucrul cel mai bun pentru noi toţi.

Căsătoria este o relaţie poruncită de Dumnezeu

Faptul că legătura conjugală este o relaţie poruncită, decretată de Dumnezeu reiese limpede din Scriptură. Ea nu a evoluat de-a lungul anilor în care omul a căutat să afle cel mai potrivit mod de a pune ordine în societate. Căsătoria nu s-a dezvoltat, ci a fost dată de Dumnezeu. O dată ce am recunoscut acest lucru de bază ne confruntăm cu trei consecinţe.
Mai întîi, omul nu are nici dreptul, nici înţelepciunea de a schimba sau ignora ceea ce a decretat Dumnezeu. Noi nu avem autoritatea de a institui o alternativă la căsătorie sau chiar de a ignora complet căsătoria. Noi facem aşa pe riscul nostru.
în al doilea rînd, ceea ce a poruncit Dumnezeu este totdeauna aplicabil. El nu ne face să intrăm într-o relaţie care e nepotrivită pentru generaţia noastră. Dacă întrebăm cumva: Este ea aplicabilă astăzi?, sugerăm că ceea ce este poruncit de Dumnezeu devine demodat, învechit o dată cu trecerea anilor. Nici un creştin nu ar putea susţine aşa ceva.
în al treilea rînd, Dumnezeu a avut în vedere numai binele nostru atunci cînd a pus ordine în societate. Astfel, căsătoria nu este o capcană în care să fim prinşi, nici nu este o relaţie inaplicabilă care să ducă numai la frustrare şi nefericire. Ea a fost dată pentru binele şi binecu-vîntarea bărbaţilor şi a femeilor.
Primul soţ şi soţie din Scriptură au fost Adam şi Eva. Relaţia lor de căsătorie nu a fost ceva făurit în vis de Adam sau un lucru pe care Eva a încercat să-1 realizeze. în acea căsătorie timpurie din Geneza 2 se dă multă învăţătură privind principiile de bază care ar trebui să guverneze relaţia dintre soţ şi soţie.

Ceea ce a poruncit Dumnezeu este totdeauna aplicabil

Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul [bărbatul] să fie singur" (v.18). Cînd au fost create animalele, ele au fost făcute în turme, stoluri, cîrduri, roiuri, etc, dar omul a fost creat singur. Femeia a fost atunci creată pentru ca bărbatul să nu fie singur. Tovărăşia este un lucru foarte preţios în viaţă, şi femeia realizează lucrul acesta pentru bărbat, după cum şi el îl realizează pentru femeie.

Femeia a fost creată ca să fie exact ajutorul de care avea nevoie bărbatul

io
Domnul Dumnezeu a mai zis: „îi voi face un ajutor potrivit pentru el" (v.18). Femeia nu trebuie să fie numai tovarăşa bărbatului, ci şi un ajutor. Există prieteni care sunt departe de a fi folositori, dar această femeie trebuia să-1 ajute pe Adam în însărcinările care i-au fost date. Poţi face mai bine faţă îndatoririlor împovărătoare ale vieţii dacă ai o tovarăşă cu care să le înfrunţi şi care să te ajute pe cale.
Ar trebui să notăm că femeia era un ajutor potrivit pentru el. Aceasta înseamnă că ea era pe măsura lui. Femeia a fost creată ca să fie exact ajutorul de care avea nevoie bărbatul. Ea era complet corespunzătoare însărcinării care i se dăduse. însuşirile care marchează sexul femeiesc sunt cele care completează caracteristicile sexului bărbătesc. Ele nu se ciocnesc, nu se bat cap în cap una cu alta, nici nu sunt opuse una alteia. Relaţia de iubire între un soţ şi o soţie poate fi o relaţie completă, din cauză că în cei doi, partea bărbătească şi partea femeiască, a fost pus de către Dumnezeu tot ce este necesar pentru înfruntarea greutăţilor vieţii. Femeile nu s-au dezvoltat treptat, ajungînd la sfera şi rolul din societate datorate

influenţei dominatoare a bărbaţilor. Aşa-zisele limitări aşezate deasupra femeii nu se datorează capacităţii ei de a naşte copii, care îi sunt lăsaţi apoi în grijă pentru a fi crescuţi. Nimic n-ar putea fi mai departe de adevăr. Ea a fost creată în aşa fel, încît să fie potrivită în mod ideal însărcinării de a fi un ajutor pentru bărbat şi pentru naşterea şi îngrijirea copiilor, născuţi ca urmare a relaţiei cu soţul ei.

Căsătoria era avută în vedere pentru toate generaţiile ulterioare

Nu Adam a găsit-o pe Eva şi i-a propus să se căsătorească, ci Dumnezeu a adus-o pe Eva la Adam. în felul acesta a instituit El prima căsătorie. Faptul că lucrul acesta a fost intenţionat pentru toate generaţiile viitoare se vede din afirmaţia făcută în versetul 24, anume că un băr-bat îşi va „lăsa tatăl şi mama şi se va alipi de soţia lui". Lucrul acesta nu se poate aplica lui Adam şi Evei, deoarece nu au avut tată şi mamă. După cum indică el, căsătoria era avută în vedere pentru toate generaţiile ulterioare.

Unui creştin nici n-ar trebui să-i treacă prin gînd divorţul

Trebuie să mai observi în această afirmaţie că unirea conjugală implică alipirea de soţia ta. La cununie se face un legămînt pe viaţă. Ni-

11

meni nu trebuie să intre în căsătorie fără intenţia de a trăi împreună „pî-nă ce vă desparte moartea". în această chestiune importantă să ne fie tuturor foarte limpede: Dumnezeu urăşte divorţul sau despărţirea în căsătorie, aşa cum se spune în Scriptură (Mal.2:16), şi unui creştin nici n-ar trebui să-i treacă prin gînd aşa ceva. Viaţa îşi va avea problemele şi dificultăţile ei, şi vor fi vremuri cînd sentimentele iniţiale şi dragostea pe care ai simţit-o îşi vor fi pierdut strălucirea. Dar la căsnicie trebuie să lucrezi şi să n-o consideri de la sine înţeles, pentru că de o iubire care se intensifică tot mai mult se pot bucura cei care descoperă că dificultăţile vieţii pot fi înfruntate şi învinse împreună.

Căsătoria poartă pecetea aprobării divine

Este limpede, deci, căsătoria poartă pecetea aprobării divine, şi am face bine să păzim cu grijă ceea ce a instituit Domnul. Căsătoria n-a fost instituită pentru om numai în nişte condiţii sociale mai primitive sau diferite de cele în care ne găsim astăzi. Nu se poate spune despre ea că nu mai serveşte la nimic şi că poate fi trecută cu vederea. Ea a fost dată de Dumnezeu şi n-a fost niciodată înlocuită.

12

Căsătoria trebuie să fie „în Domnul"

Pe lîngă salvare, decizia de a te căsători este cea mai importantă pe care va trebui s-o iei vreodată. Prin urmare, e vital să nu faci o greşeală care să-ţi aducă ţie şi altora nefericire şi suferinţă pentru restul vieţii. Nu poţi lăsa chestiunea alegerii celui cu care să te căsătoreşti doar pe seama sentimentelor tale. în Cuvîntul lui Dumnezeu sunt linii călăuzitoare clare pe care ai face bine să le urmezi îndeaproape. Această chestiune este discutată pe larg în prima broşură din această colecţie, *Să vorbim despre: Prietenia între sexe,* dar merită să repetăm aici cîteva puncte principale.

Nu este voia lui Dumnezeu ca un credincios şi un necredincios să se unească prin căsătorie. Cuvintele „nu vă înjugaţi [împreună] la un jug nepotrivit [inegal] cu nişte necredincioşi" (2.Cor.6:14) acoperă limpede multe aspecte ale vieţii, dintre care unul este legătura conjugală. A fi înjugat împreună cu cineva înseamnă a te angaja în vederea unui scop comun şi, printre altele, un necredincios nu împărtăşeşte cu un credincios scopul comun al onorării Domnului în căsnicie. Nu cădea în capcana încurajării prieteniei cu un necredincios, crezînd că-ţi vei putea ţine *r*-sentimentele în frîu şi că le vei putea opri i după plac. Ceea ce poate părea o prietenie inocentă poate să crească pînă ce sentimentele au ajuns atît de puternice de ambele părţi, încît să nu se mai ţină seama de nimic. Dorinţa de a se căsători devine forţa dominantă, şi nu se dă niciodată suficientă atenţie chestiunii felului de trai cu unul care nu-L cunoaşte pe Salvatorul şi care nu are nici o dorinţă de a poseda un cămin în care interesele Sale să

primeze.
Cunoaştem persoane implicate în felul acesta cu cei necredincioşi şi care spun că fac din aceasta un subiect de rugăciune, dorind
fără îndoială să simtă că au aprobarea lui Dumnezeu asupra acţiunilor lor. Totuşi, nu e nevoie să se roage pentru acest subiect. Răspunsul ne-a fost dat deja în pasajul biblic pe care l-am citat. Căsătoria cu un necredincios

Căsătoria cu un necredincios nu poate duce niciodată la o căsnicie unită

13

nu poate duce niciodată la o căsnicie unită, chiar dacă el sau ea îşi declară asentimentul de a te lăsa să-ţi continui viaţa spirituală. Se vor face uncie compromisuri şi, pentru a păstra pacea în cămin, poate că va trebui să neglijezi adunările bisericii şi chiar să mergi cu soţul sau soţia ta în locuri unde n-ar trebui să fii prezent. Cînd apar copiii, ei vor observa că familia lor este dezbinată, făcînd ca prezentarea Evangheliei în cămin să fie şi mai dificilă. Nu uita că vina pentru această situaţie nefericită nu poate fi pusă pe seama necredinciosului, care nu are cunoştinţă despre învăţătura Scripturilor. Ea trebuie pusă în întregime pe seama credinciosului care, deşi cunoaşte Scriptura, s-a hotărît s-o ia pe calea neascultării. Partenerul necredincios poate să aibă parte de confuzie şi nefericire, după cîţiva ani de ignorare a chestiunilor spirituale, dacă credinciosul începe să simtă că i-ar plăcea să devină mai activ în cele spirituale şi să se ducă la adunare, să se bucure de comuniunea cu alţi creştini şi chiar să-I dea Domnului locul care I se cuvine în cămin. Această confuzie şi nefericire este de înţeles, căci necredinciosul poate spune că nu acesta a fost partenerul cu care s-a căsătorit. Toate acestea sporesc tensiunile din căsnicie.

Doi credincioşi care trăiesc în armonie sunt într-o relaţie pe care Dumnezeu o poate binecuvînta

Cu cît mai bine este să poţi trăi aşa cum citim în 1.Petru 3:7: „Ca nişte moştenitori împreună ai graţiei [harului] vieţii". Doi credincioşi care trăiesc în armonie sunt într-o relaţie pe care Dumnezeu o poate binecuvînta, amîndoi aşteptînd ziua cînd se vor bucura de relaţia eternă pe care o vor moşteni împreună. Această perspectivă pe care o împărtăşesc adaugă strălucire fiecărui compartiment din viaţa lor conjugală. Deciziile sunt luate avîndu-se în vedere valorile eterne, căminul lor e locul în care sunt în vigoare principii eterne, necazurile şi întristările vieţii sunt privite din punctul de vedere al eternităţii. Relaţia dintre soţ şi soţie, precum şi iubirea şi grija lor unul pentru altul sunt afectate de această legătură eternă care îi uneşte.

Căsătoria trebuie să se facă între doi oameni care au cu adevărat aceleaşi convingeri şi aceleaşi valori

Aceasta ne conduce la o a doua întrebare. Este atunci biblic să te căsătoreşti cu cineva care zice că e credincios? încă o dată, trebuie să

afirmăm că răspunsul este negativ. Căsătoria trebuie să se facă între doi oameni care au cu adevărat aceleaşi convingeri şi aceleaşi valori. Nu toţi credincioşii au interes pentru studierea Cuvînrului lui Dumnezeu. Nu toţi credincioşii se bucură de comuniunea cu ceilalţi credincioşi la conferinţe şi la alte întruniri similare. Este foarte important să te asiguri că soţul, respectiv soţia ta vor împărtăşi acelaşi interes pentru lucrurile spirituale. Poate femeia să-şi respecte soţul dorit, ştiind că pe el îl interesează lucrurile spirituale şi vrea să pună în practică învăţăturile Cuvînrului lui Dumnezeu în căminul lor? Recunoaşte oare bărbatul în femeia cu care doreşte să se căsătorească acele calităţi spirituale care sunt în conformitate cu propriile lui concepţii?

Este uşor de văzut problemele care vor apărea atunci cînd un soţ sau o soţie doreşte să petreacă timpul liber de la sfîrşitul săptămînii luînd parte la conferinţe şi întruniri, iar celălalt nu are asemenea dorinţe. Pe scurt deci,

întrebarea este, veţi fi în armonie în chestiunile majore ale vieţii? Timpul de rezolvare a acestei chestiuni nu este după căsătorie, nici chiar după logodnă, ci înainte de a începe faza de prietenie serioasă.

Nu este destul să iei în considerare numai atracţia fizică sau armonia pe linie intelectuală

După cum citim în l.Corinteni 7:39, căsătoria ar trebui să fie „în Domnul". Ea ar trebui să recunoască domnia lui Cristos. Prin urmare, această decizie extrem de importantă trebuie să fie un subiect de rugăciune şi rezultatul unei doze bune de bun-simţ. Nu este destul să iei în considerare numai atracţia fizică sau armonia pe linie intelectuală. în primul rînd, trebuie să ştii dacă sunteţi amîndoi potriviţi unul cu altul din punct de vedere spiritual şi dacă eşti sigur că este voia lui Dumnezeu să te căsătoreşti cu acea persoană.

Cînd devin soţ şi soţie doi oameni?

Este limpede din Cuvîntul lui Dumnezeu că doi oameni nu devin soţ şi soţie doar prin întemeierea împreună a unui cămin. A acţiona astfel înseamnă a se face vinovaţi de imoralitate sexuală sau curvie şi arată o lipsă de înţelegere a învăţăturii Bibliei şi a adevăratului angajament unul faţă de altul. Dacă doi oameni nu sunt pregătiţi să se căsătorească şi să-şi declare angajamentul pentru durata vieţii, nu trebuie să trăiască împreună. Pentru bunul mers al societăţii şi pentru a marca semnificaţia pasului făcut de a se căsători şi de a-şi întemeia un cămin este necesară ceremonia cununiei. Credincioşii îşi vor da seama din citirea Scripturii că această ceremonie a cununiei era o practică acceptată pe vremea aceea. Ar trebui să observăm că Domnul Iesus [Isus] Şi-a declarat aprobarea faţă de o asemenea ceremonie prin participarea la nunta din Cana Galileei.

Cu ocazia acestei ceremonii, cuplul devine soţ şi soţie. Ei îşi declară public iubirea unul pentru altul şi dorinţa de a se uni împreună în căsătorie. Ei fac legăminte solemne de a-şi fi fideli unul altuia şi, negăsin-du-se nici un motiv pentru ca ei să nu se unească în felul acesta,

sunt declaraţi soţ şi soţie. Acesta este punctul care marchează starea de căsătorie. Nu se dă în Scriptură nici o formă în care să se facă această ceremonie, şi forma va diferi de fapt de la ţară la ţară. Totuşi, este necesară o ceremonie ca declaraţie publică a angajamentului permanent al amîndorura de a-şi întemeia un cămin şi de a rămîne soţ şi soţie, pînă la venirea Domnului sau pînă îi va despărţi moartea.

Este necesară o ceremonie ca declaraţie publică a angajamentului permanent de a rămîne soţ şi soţie

Unde să aibă loc o asemenea ceremonie? O ceremonie civilă, îndeplinită de stat, este cu siguranţă recunoscută, dar o ceremonie făcută într-o biserică locală e un început bun pentru viaţa de căsătorie, din mai multe motive.

Cu ocazia ceremoniei de cununie a celor credincioşi se poate face o mărturisire publică a rolului pe care 1-a avut Domnul în viaţa voastră. Ceremonia este un bun prilej de a declara limpede că amîndoi sunteţi salvaţi prin graţia sau harul lui Dumnezeu. O bună mărturie la începutul vieţii de căsătorie pune o temelie solidă. Mai poate fi un angajament public de a-I recunoaşte domnia în anii care stau în faţă, în voia Sa.

Puteţi arăta că Domnul care v-a salvat, care v-a adus împreună şi care v-a dat o dragoste tot mai mare unul pentru celălalt este Domnul pe care vreţi să-L serviţi în viaţa voastră de căsnicie.

Legămintele se fac într-o atmosferă în care Cuvîntul lui Dumnezeu este onorat, şi de aceea ele sunt văzute a fi solemne. Promisiunile făcute în ziua cununiei sunt solemne şi n-ar trebui tratate cu uşurinţă. în jurul Cuvîntului lui Dumnezeu este locul cel mai potrivit pentru a face aceste legăminte şi promisiuni şi a arăta că îţi dai seama cît de solemne şi de serioase sunt ele.

Cu ocazia unei asemenea ceremonii poate fi expusă învăţătura din Cuvîntul lui Dumnezeu privind adevărul legat de căsătorie, lucru care nu este posibil la ceremoniile civile, în climatul moral în care trăim astăzi este vital să se dea cu claritate o asemenea învăţătură. Lumea trebuie să vadă că credinţa în Cuvîntul lui Dumnezeu şi punerea lui în practică nu se limitează la cîţiva oameni de modă veche şi cu idei cam învechite, ci implică şi generaţia mai tînără.

Aşa cum am afirmat mai sus, o ceremonie civilă este încă valabilă, necesară şi inevitabilă. Dar este cu mult mai bine dacă puteţi să vă invitaţi prietenii şi rudele să se adune acolo unde va fi citită Scriptura şi să audă legămintele matrimoniale. Chiar şi acolo unde trebuie să aibă loc cununia civilă pentru că aşa cere legea ţării, este o practică bună ca aceasta să fie urmată de o strîngere în jurul Scripturii în compania oaspeţilor voştri. Ce privilegiu a fost pentru cei din Cana să-L aibă pe Domnul la nuntă! Noi nu cunoaştem identitatea celor doi care şi-au început viaţa conjugală în ziua aceea, dar ei au avut o nuntă pe care n-o vor uita niciodată.

Căsătoria este o relaţie plină de dragoste

Dragostea sau iubirea este un ingredient vital în căsnicie. Dacă ascultăm ceea ce spune lumea, aflăm că dragostea e un sentiment care apare de la sine şi se susţine singur. Dacă ea ar muri, n-am putea fi socotiţi responsabili de lucrul acesta. Dragostea, ni se spune, se naşte, înfloreşte şi piere dincolo de controlul nostru. Este o forţă care nu poate fi ghidată sau ţinută în frîu, şi de aceea e o scuză pentru orice comportare imorală şi iresponsabilă. Astfel, destrămarea unei căsnicii este adesea justificată de faptul că una dintre părţi „iubeşte" acum pe altcineva. Infidelitatea în căsătorie este adesea justificată prin acelaşi lucru, faptul că a apărut „dragostea" şi că părţile implicate nu pot ţine sub control acest sentiment. Prin urmare, a fost inevitabil să se întîmple ceea ce s-a întîmplat! „Dragostea", aşa cum o înţelege lumea, este în principal un sentiment fizic, şi mass-media ne bombardează regulat cu ceea ce se numeşte „limbajul dragostei", care este în esenţă limbajul poftei. Să fie oare dragostea adevărată chiar aşa? Suntem noi atît de complet la discreţia ei, încît nu putem fi consideraţi responsabili de acţiunile noastre?

Destrămarea unei căsnicii este adesea justificată de faptul că una dintre părţi „iubeşte" acum pe altcineva

Am face mai bine să ne întoarcem la Cuvîntul lui Dumnezeu. Ce găsim cu privire la dragostea care va exista între un soţ şi o soţie ce caută să pună Scriptura în practică în viaţa lor? Să vedem ce are de zis Biblia.

Dragostea este altruistă

în Efeseni 5:25 citim: „Bărbaţilor, iubiţi-vă soţiile aşa cum Şi-a iubit şi Cristos Biserica". Cuvîntul folosit aici pentru dragoste este *agape,* care descrie dragostea divină, iubirea pe care o are Dumnezeu pentru noi. Aceasta este iubirea altruistă care pune totdeauna pe primul loc interesele celuilalt. Astfel, soţul şi soţia nu vor vorbi despre „drepturi-

Dragostea pune totdeauna pe primul loc interesele celuilalt

le" lor şi nu le vor urmări, ci fiecare va căuta ca bunăstarea celuilalt să fie în capul listei lor de priorităţi. Amîndoi sunt altruişti în grija lor unul pentru altul. Pe de altă parte, acolo unde soţul şi soţia sunt egoişti şi

urmăresc numai ce le convine, fără să-i intereseze deloc sau prea puţin persoana celuilalt, rezultatul este nefericire, fiecare trăgînd neîncetat într-o parte, fără să facă nici o încercare de a înţelege punctele de vedere şi problemele celuilalt. Egoismul generează nefericire, nu numai pentru alţii, dar şi pentru propria persoană.

Dragostea este nemotivată

Iubirea lui Dumnezeu este nemotivată. Noi n-am făcut nimic ca s-o merităm. La fel, în căsnicie, trebuie să arătăm dragoste, indiferent care ar fi răspunsul. Vor fi vremuri în care situaţiile grele şi îngrijorările vieţii, sau chiar nepăsarea de care dăm de atîtea ori dovadă, fac să nu arătăm în exterior dragostea pe care o simţim. Dacă vi se întîmplă aşa ceva, nu vă răzbunaţi reţinîndu-vă la rîndul vostru dragostea sau igno-rîndu-vă unul pe altul. Continuaţi să vă arătaţi dragostea în ciuda unei aparente lipse de răspuns.

Uneori, mai ales cînd copiii sunt mici şi neastîmpăraţi, un soţ poate simţi că nu mai are parte de tot atîta iubire din partea soţiei lui ca mai înainte. La fel, o soţie poate să simtă că soţul ei, ocupat cum este cu obligaţiile şi grijile serviciului, nu mai are timp de petrecut cu ea. Pe măsură ce viaţa de familie continuă, trebuie să faceţi faţă unor asemenea încordări şi presiuni ale vieţii. Aceasta poate face ca uneori iubirea aceea de care v-aţi bucurat la început să pară o amintire foarte îndepărtată. Este posibil ca viaţa să devină o rutină monotonă care să ameninţe cu secarea dragostei din legătura conjugală. Această capcană trebuie evitată. Trebuie să fiţi mereu conştienţi de pericol şi gata să vă asiguraţi că dragostea este arătată cu sinceritate şi sensibilitate. în vre-

Gesturi mici de amabilitate pot să lege minunat între ei doi soţi

muri ca acestea, cea mai bună politică pe termen lung este să arătaţi că vă place să vă exprimaţi dragostea, indiferent care e răspunsul. Aceasta poate fi una dintre cele mai dificile probleme din căsnicie, dar dacă ea este înfruntată calm, fără să se recurgă la învinuiri reciproce sau la mî-nie, legătura conjugală poate fi întărită.

Dragostea este amabilă
Un alt cuvînt folosit pentru dragoste *estephilantropia.* El descrie acea dragoste care este plină de amabilitate, de bunătate. In Tit 3:4, soţiilor li se spune să-şi iubească soţii în acest fel. Ceea ce avem aici este o dragoste care arată amabilitate şi politeţe. Ea nu este niciodată grosolană, nepoliticoasă sau autoritară, ci totdeauna atentă în comportarea faţă de ceilalţi. Şi soţii trebuie să arate acest fel de dragoste. Orice soţ sau soţie care adoptă o aroganţă, o atitudine grosolană faţă de celălalt o ia pe un drum care va duce la multă nefericire pentru amîndoi.
Arată că vrei să-ţi exprimi dragostea

Gesturi mici de amabilitate pot să lege minunat între ei doi soţi. Acestea ar putea fi un mic cadou ocazional, contribuţia adusă în lucrul din gospodărie sau timpul în care te interesezi despre problemele sau îngrijorările celuilalt. Toate aceste gesturi mici ajută la aprofundarea dragostei reciproce. Ele indică faptul că nu-ţi consideri soţul sau soţia a face parte din decor, ci apreciezi tot ce este şi tot ce face el sau ea. Acolo unde se arată amabilitate, dragostea se va adînci.
Dragostea este fizică
Cuvîntul grec *eros,* care e folosit pentru dragostea fizică, nu se află în Cuvîntul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, dragostea fizică este prezentă în Scriptură. Ea e atît de devalorizată şi degradată astăzi, încît puritatea şi bucuria asociate cu ea sunt aproape uitate.
Nu există nimic impur în legătură cu dragostea fizică şi sexuală între soţ şi soţie. în Evrei 13:4 citim: „Căsătoria să fie ţinută în toată cinstea şi patul să fie neîntinat". Dragostea fizică a fost poruncită şi creată de Dumnezeu pentru satisfacţia reciprocă a soţului şi soţiei. Este respon-

sibilitatea amîndorura de a avea grijă în acest mod altruist de celălalt. Cînd doi oameni se iubesc reciproc, această relaţie, care este cea mai intimă dintre legăturile umane, e un mod pur şi sfînt de a-şi manifesta dragostea.
Relaţiile sexuale sunt permise numai în cadrul căsătoriei
în acest fel de dragoste va exista o profundă grijă şi respect reciproc unul pentru altul, dar nu are voie să aibă loc o reţinere egoistă de la dragostea fizică din partea unui partener. Un pasaj important din Scriptură este l.Corinteni 7:3-5.
,JJărbatul să-şi împlinească faţă de soţie datoria de soţ, şi tot aşa să facă şi soţia faţă de soţ. Soţia nu este stăpînă peste trupul ei, ci soţul; tot astfel, nici bărbatul nu este stăpîn peste

trupul lui, ci soţia. Să nu vă lipsiţi unul pe altul de datoria de soţi, decît doar prin bună învoială, pentru un timp, ca să vă îndeletniciţi cu postul şi cu rugăciunea... ca să nu vă ispitească Satan din pricina nestăpînirii voastre ".
Abstinenţa de la dragostea fizică în căsnicie ar trebui să aibă loc numai cu acordul soţului şi soţiei, pentru o perioadă concretă de timp, şi numai în scopul rugăciunii şi deprinderii spirituale. O căsnicie care se lasă antrenată într-o situaţie în care nu mai există o exprimare fizică a dragostei se află în mare pericol.
O altă lecţie pe care o învăţăm din aceste versete aflate în l.Corinteni 7 este că soţul şi soţia nu au drepturi exclusive asupra corpului lor. Soţul are drept asupra soţiei lui, iar ea asupra soţului ei. Adesea îi auzim astăzi pe oameni spunînd: „Fac cu corpul meu ce-mi place". Lucrul acesta este neadevărat din două motive. El neagă dreptul pe care îl are Dumnezeu (1 .Cor.6:20) şi dreptul pe care îl are un soţ sau o soţie (l.Cor.7:4).
Fidelitatea este o necesitate obligatorie!
Relaţiile sexuale sunt permise numai în cadrul căsătoriei. Dumnezeu n-a vrut niciodată ca asemenea relaţii să fie de scurtă durată sau ocazionale, doar pentru satisfacerea poftei fizice. Comportarea sexuală impură de orice fel înseamnă să păcătuieşti împotriva propriului tău corp. în Cele Zece Porunci, învăţătura este limpede: „Nu comiteţi adulter", şi credincioşii sunt avertizaţi că trupul lor este Templul Duhului Sfînt (l.Cor.6:19). în felul acesta ne este subliniată gravitatea

comportamentului imoral. Pe lîngă importanta chestiune a felului în care ne afectează relaţia cu Domnul, comportarea impură şi imorală ne arată şi o desconsiderare completă faţă de drepturile şi bunăstarea unui soţ sau a unei soţii. Prin urmare, fidelitatea este o necesitate obligatorie!
Totuşi, în exprimarea dragostei fizice între soţ şi soţie, adevărata împlinire şi bucurie vor fi simţite de cei care nu acţionează pur şi simplu pentru satisfacerea propriilor lor sentimente, ci care caută să facă aşa pentru satisfacerea sentimentelor şi nevoilor partenerului lor. Astfel, în timp ce amîndoi caută să-1 satisfacă pe celălalt, exprimîndu-şi fiecare dintre ei dragostea şi dînd-o celuilalt, acolo va fi o adevărată împlinire reciprocă. în căsnicie, soţul şi soţia îşi satisfac nevoile fizice reciproce din cauza iubirii lor unul pentru celălalt.
Dragostea este croită după cea a lui *Cristos*
Cînd citim Efeseni 5:23-29, vedem că Paul descrie dragostea pe care trebuie s-o aibă un soţ pentru soţia lui. S-o examinăm cu grijă şi să notăm că această dragoste ar trebui să aibă caracterul celei cu care a iubit Domnul Cristos Biserica. în v.25, soţii sunt îndemnaţi să-şi iubească soţiile aşa cum Şi-a iubit Cristos Biserica. în v.29, unui soţ i se
Păstraţi-L înaintea voastră, onorîndu-L în căsnicie
cere să-şi iubească soţia ca pe sine, după cum Domnul îşi ajută şi-Şi îngrijeşte Biserica. Dragostea care îşi găseşte expresia în atîtea moduri diferite ajunge la înflorire deplină atunci cînd e croită după dragostea pe care o are Domnul Iesus pentru Biserică. Păstraţi-L înaintea voastră, onorîndu-L în căsnicie, şi veţi putea să vă bucuraţi în mod deplin de dragoste.

Responsabilităţile unui soţ
Tot ce este instituit de Dumnezeu e bine rînduit, şi în Scriptură găsim expuse cu claritate datoriile şi responsabilităţile soţilor şi soţiilor. Soţul se angajează să o îngrijească şi să o sprijine pe soţia lui în următoarele moduri.
Soţul acceptă responsabilitatea
„De aceea, omul [literal: bărbatul] îşi va lăsa tatăl şi mama şi se va alipi de soţia lui, şi ei vor fi un singur trup [carne] " (Gen.2:24).
în acest verset avem prima definiţie a căsătoriei în Scriptură. Atunci cînd are loc o căsătorie, un bărbat îşi părăseşte tatăl şi mama şi pune bazele unui nou cămin, al cărui cap devine el. La

acest stadiu, el acceptă responsabilităţile pe care le atrage după sine căsătoria şi grija purtată soţiei sale. Nici un bărbat care doreşte să evite o asemenea responsabilitate n-ar trebui să se căsătorească, deoarece nu este gata să devină soţ. Lucrul acesta ne-ar indica faptul că mirele ar trebui să aibă o vîrstă şi o maturitate la care să poată prelua asemenea responsabilităţi. Aceasta nu înseamnă că există o limită de vîrstă dincolo de care

Nici un bărbat care doreşte să evite o asemenea responsabilitate n-ar trebui să se căsătorească

căsătoria să nu poată avea loc, ci arată cît de neînţelept ar fi să te a-runci într-o căsătorie la o vîrstă cînd nu eşti în stare să te îngrijeşti de necesităţile de bază ale soţiei. în societatea noastră modernă se obişnuieşte ca atît mireasa, cît şi mirele să contribuie la întemeierea căminului. Acolo unde cuplul este lipsit de mijloace, nu e de recomandat să se căsătorească. Disciplina de a face economii şi planuri pentru un cămin în vederea vieţii în comun este o parte importantă a dezvoltării caracterului şi învaţă nişte valori care vă vor fi de mare folos în anii ce stau înainte.

Responsabilitatea de a conduce

„J3ărbatul este capul soţiei, după cum Cristos e Capul Bisericii" (Ef.5:23).

Ca şi cap al soţiei, prima responsabilitate a unui soţ este să conducă. El trebuie să aibă grijă de ea cu o conducere iubitoare şi spirituală şi să

garanteze păstrarea nivelului spiritual al căsniciei şi căminului. Pentru a îndeplini acest rol, soţul trebuie să trăiască în aşa fel, încît să fie respectat de soţia lui, care îi va accepta conducerea din cauza consecvenţei vieţii sale şi exemplului dat de el. Aceasta nu înseamnă neapărat că soţul va fi mai spiritual decît soţia, ci că el se va îngriji de conducerea în cămin, care va fi respectată cu iubire.

Soţul va da tonul în stabilirea atmosferei spirituale din cămin. El se va ruga cu familia, iar ei, urmărindu-i modul de viaţă, vor vedea că-L iubeşte pe Domnul şi Cuvîntul Său. Ei vor vedea interesul său pentru strîn-gerile din biseri-

ca locală şi faptul că va fi prezent la aceste strîngeri ori de cîte ori va fi posibil. Cînd vor trebui luate decizii, el va participa la discuţiile privind chestiunile respective, dar în final va purta responsabilitatea pentru orice decizie se va lua. Vai de soţul care refuză să ia o decizie dificilă şi care dă apoi vina pe soţie dacă decizia pe care aceasta a trebuit s-o ia se dovedeşte a fi greşită!

Nimeni dintre noi nu ştie ce fel de oameni vor deveni copiii noştri

Atunci cînd un soţ nu reuşeşte să dea direcţie altora, ci trăieşte pentru sine şi nu se preocupă decît prea puţin de bunăstarea spirituală a soţiei şi familiei sale, îi lipseşte pe ai lui de

privilegiile de a avea ca exemplu un soţ şi tată creştin. Nimeni dintre noi nu ştie ce fel de oameni vor deveni copiii noştri, dar dacă nu le-ai dat nici un exemplu, nu te poţi plînge că ei neglijează şi lucrurile spirituale. Este adevărat că o bună atmosferă spirituală în familie nu e o garanţie că ei vor fi genul acela de adulţi pe care vi-1 doriţi, dar dacă L-ai urmat pe Cristos înaintea lor ştii că ţi-ai îndeplinit obligaţia asumată.

Copiii recunosc foarte rapid inconsecvenţele din viaţa părinţilor lor

Un adolescent îşi va da curînd seama de contrastul dintre mustrarea unui tată pentru lipsa lui de interes în privinţa mersului la biserică şi a Cuvîntului lui Dumnezeu, şi exemplul prost dat în trecut de tatăl său în aceste privinţe. Copiii recunosc foarte rapid inconsecvenţele din viaţa părinţilor lor. Un lucru pe care ar trebui să-1 ai mereu în faţa ochilor este următorul: copiii, cît sunt mici, îşi dau seama şi-şi amintesc mult mai multe lucruri decît îţi imaginezi. Este o nebunie să crezi că nu e necesar să dai copiilor mici acest exemplu bun pe linie spirituală şi-ţi propui să te schimbi doar cînd aceştia vor fi mai mari. Ei îţi vor face curînd cunoscut dacă doreşti ca ei să ducă o viaţă pe care n-ai dus-o nici tu. Ca soţ şi tată trebuie să fii un exemplu bun de la început.

Responsabilitatea de a iubi

bărbaţilor, iubiţi-vă soţiile aşa după cum şi Cristos Şi-a iubit Biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea" (Ef.5:25).

Ca şi responsabilitatea de a conduce, vedem acum că un soţ are responsabilitatea de a iubi. Am examinat deja unele lucruri legate de aceasta, dar acum ne vom ocupa de cîteva elemente importante pentru un soţ.

Dragostea nu va continua să înflorească dacă nu i se va da atenţie. Se cere ca dragostea soţului pentru soţie să fie curată şi viguroasă. Astfel, el este îndemnat să-şi iubească soţia. în primele zile de căsnicie va fi uşor să iubească în felul acesta, dar, după cîţiva ani, un soţ care se întoarce acasă la o soţie copleşită de griji şi stresată după o zi petrecută cu copiii ei gălăgioşi şi activi se poate întreba unde a dispărut tînăra lui mireasă cochetă şi îngrijită! în asemenea vremuri trebuie să arate că-şi iubeşte soţia la fel de mult ca totdeauna. Cum îşi arată atunci această dragoste?

Soţul spiritual va pune pe primul loc nevoia soţiei lui

Dragostea lui trebuie să fie mai întîi de toate una care se sacrifică, ca cea a lui Cristos care a iubit Biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea. El Şi-a arătat dragostea prin faptul că S-a sacrificat pe Sine, şi la fel trebuie să facă soţul. Practic, aceasta înseamnă că trebuie să pună totdeauna nevoile soţiei sale înaintea nevoilor lui. în situaţia descrisă mai sus, el va fi dispus să se ocupe

de copii şi să deretice în loc să se relaxeze şi să nu facă nimic. Sunt multe prilejuri de a face lucrul acesta şi în alte feluri în primii ani de căsnicie, cînd bugetul familiei poate fi destul de mic şi cînd trebuie economisiţi banii. Atunci cînd, de exemplu, atît soţul, cît şi soţia au nevoie de o haină, şi nu sunt bani disponibili decît pentru unul dintre ei, soţul spiritual va pune pe primul loc nevoia soţiei lui şi va fi pregătit să mai aştepte puţin pentru a-şi cumpăra ceea ce are nevoie. Altruismul lui nu numai că-i va confirma soţiei modul cum o iubeşte, ci îi va şi spori dreptul moral de a da călăuzire în cămin. Merită să fie ascultat cel care se sacrifică pentru alţii. Totuşi, un soţ care îşi caută mai întîi propriile lui interese şi dă prea puţină atenţie nevoilor soţiei şi copiilor dovedeşte astfel limpede că nu-şi iubeşte soţia „aşa cum Şi-a iubit Cristos Biserica".

Cînd vorbim despre soţ ca şi cap al soţiei sale, unii pot considera lucrul acesta ca o poziţie privilegiată care îi dă nişte drepturi refuzate soţiei sale. Unii soţi pot crede, în mod greşit, că aceasta le dă dreptul de a-şi trata soţia ca pe o fiinţă inferioară. Lucrul acesta este departe de ceea ce ne învaţă Biblia! Sacrificiul e prima responsabilitate a conducătorului. Soţul spiritual îşi pune soţia pe primul loc, iar soţul care nu recunoaşte lucrul acesta trăieşte în neascultare faţă de Scriptură.

Sacrificiul e prima responsabilitate a conducătorului

Dragostea soţului trebuie de asemenea să fie îndreptată spre bunăstarea spirituală a soţiei lui. Domnul S-a dat pe Sine însuşi pentru Biserică ca s-o sfinţească şi s-o cureţe prin spălarea cu apă a Cuvîntului. Astfel, Domnul a avut în vedere bunăstarea spirituală a bisericii locale. Un soţ va avea totdeauna în faţa ochilor nevoile spirituale ale soţiei sale. El va lua măsuri ca ea să poată participa la adunările bisericii locale cît de regulat posibil. După ce se nasc copiii, va rămîne şi el acasă cu ei pentru ca ea să poată participa la adunările de rugăciune, studiu biblic şi Cină. El va lua măsuri ca viaţa de familie să fie rînduită în aşa fel, încît soţia lui să poată avea o viaţă spirituală a ei proprie. Are ea timp să citească Cuvîntul şi să se roage, o încurajează el să vorbească despre chestiuni spirituale şi să trăiască într-un mod care să placă Domnului, fără să-i ceară vreodată ceva care să fie contrar Scripturii? O soţie care nu poate fi niciodată liberă să aibă comuniune cu alţi credincioşi şi care este neîncetat legată de casă din cauza nepăsării, neatenţiei şi egoismului soţului ei e în pericol de a-şi pierde apetitul pentru lucrurile spirituale.

Dragostea unui soţ pentru soţie trebuie să fie la fel de puternică ca dragostea pe care o are el pentru sine însuşi

Dragostea unui soţ pentru soţie trebuie să fie la fel de puternică ca dragostea pe care o are el pentru sine însuşi, căci bărbaţii ar trebui să-şi iubească soţiile ca pe corpul lor (Ef.5:28). Citim mult astăzi despre nevoia ca soţul şi soţia să aibă o relaţie de tip , jumi-juma" în orice privinţă. Totuşi, căsnicia cere mult mai mult de atît. în ceea ce este nevoie să facă bărbatul, am învăţat că el trebuie să dea totul pentru soţia lui, s-o iubească şi să se îngrijească de ea aşa cum s-ar îngriji de sine însuşi. Soţul este capul soţiei, dar, ca şi cap, el îşi pune soţia pe primul loc şi o iubeşte cu desăvîrşire. Standardul este înalt, dar aceasta ne învaţă Scriptura şi e modelul după care trebuie să ne conformăm cu toţii.

Responsabilitatea de a lucra

,JJimeni nu şi-a urît vreodată trupul, ci-l hrăneşte şi îngrijeşte, ca şi Cristos Biserica " (Ef.5:29).

A treia responsabilitate căreia trebuie să-i facă faţă soţul este responsabilitatea de a lucra. Scopul lucrului e acela de a hrăni prin procurarea hranei necesare şi de a îngriji prin procurarea căldurii necesare. Astfel, el trebuie să-şi hrănească, îmbrace şi adăpostească soţia şi familia. în zilele de astăzi se obişnuieşte ca atît soţul, cît şi soţia să lucreze, dar nu avem voie să pierdem din vedere faptul că soţului îi revine sarcina de a avea grijă de soţia lui. Este adevărat că boala sau şomajul poate obliga un soţ să nu mai lucreze sau să nu lucreze acolo unde ar dori. Totuşi, acolo unde condiţiile fac posibilă angajarea soţului, este responsabilitatea

lui să aibă grijă de soţia lui. Unele practici de astăzi sunt contrare
26
27

Scripturii, cum ar fi situaţia unui bărbat care vrea de bunăvoie să renunţe la locul de muncă pentru a avea grijă de casă şi de familie, în timp ce soţia lui lucrează. Poate că se face aceasta din cauză că salariul soţiei este mai mare decît cel al soţului, dar nu e o scuză pentru punerea deoparte a ordinii cerute de Cuvîntul lui Dumnezeu. „Soţul casnic" ia locul soţiei, iar femeia ia locul soţului. Cum poate un asemenea bărbat să-şi conducă şi să-şi __ îndrume casa ca şi cap al soţiei?
Soţul grijuliu va lua măsuri ca el şi soţia lui să nu se încarce cu datorii atît de mari, încît soţia să fie obligată să lucreze, chiar şi cînd copiii sunt mici, şi să nu-şi poată îndeplini rolul de soţie şi mamă.

Sfatul lui Petru dat soţilor

bărbaţilor, purtaţi-vă şi voi, larîndul vostru, cu înţelepciune cu soţiile voastre, dînd cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele care vor moşteni împreună cu voi harul vieţii, ca să nu fie împiedicate rugăciunile voastre" (l.Pt.3:7).
Ştim că Petru a fost căsătorit şi că soacra lui locuia în aceeaşi casă cu el şi cu soţia lui. Sfatul lui se referă la trei lucruri.

a) *Un soţ trebuie să fie inteligent din punct de vedere spiritual* Soţul va locui cu soţia lui potrivit cunoştinţei. El va înţelege în mod inteligent ceea ce este căsătoria şi va pune în practică ceea ce va înţelege. E trist să vedem un soţ care este mai puţin conştient de lucrurile spirituale decît soţia lui.

b) *Un soţ îşi va onora soţia*
El se va purta cu ea ca şi cu un vas mai slab, nu mai slab în inteligenţă sau pricepere, ci mai slab fizic. El nu va abuza de ea în nici un fel şi o va trata cu demnitatea şi respectul pe care îl cer poziţia ei onorată. Ea nu este o servitoare căreia să i se poruncească, de parcă n-ar avea drepturi. Capul soţiei nu este dictator peste soţie.

c) *Un soţ va recunoaşte unitatea care există între ei*
Ca şi credincioşi, ei vor trăi împreună, împărtăşind bucuriile şi necazurile vieţii, dar aşteptînd acea zi cînd se vor bucura de o relaţie eternă şi care este mai importantă decît orice lucru pe care l-ar putea avea acum. Ei sunt moştenitori împreună ai graţiei vieţii.

£ trist să vedem un soţ care este mai puţin conştient de lucrurile spirituale decît soţia lui

Ca şi cap al soţiei, ar fi aşa de uşor pentru soţ să folosească greşit locul pe care îl are şi să se considere superior soţiei sale! Lucrul a-cesta nu numai că va produce multă durere şi suferinţă în cămin, dar va şi face ca soţia să-şi piardă tot respectul pentru soţ. în final, el va fi cel care pierde. Totuşi, dacă el trăieşte aşa cum îl învaţă Scriptura, iubindu-şi şi onorîndu-şi soţia, punînd-o înainte de toate şi străduindu-se să-i satisfacă nevoile, luînd măsuri ca Domnul să aibă primul loc, căsnicia lor va fi fericită şi reuşită, iar bucuriile date de ea vor creşte pe măsura trecerii anilor.

28

29

Responsabilităţile unei soţii

După ce am examinat responsabilităţile unui soţ, ne vom ocupa acum de cele ale unei soţii. Acestea sunt de o natură diferită şi le completează pe cele ale soţului.

O soţie se va supune soţului ei

Societatea modernă este foarte jenată de acest lucru. Despre căsnicia de astăzi se spune că este formată din două persoane absolut egale care au aceleaşi drepturi şi aceleaşi roluri de jucat. Faptul că o femeie dă naştere copiilor este văzut a nu fi nimic mai mult decît un inconvenient biologic peste care se poate trece cu uşurinţă. Totuşi, dacă, aşa cum am văzut, soţul este capul soţiei, soţia îi este supusă soţului.

Şotiilor, fiţi supuse soţilor voştri ca Domnului" (Ef.5:22).

Supunerea recunoaşte Domnia lui Cristos. Supunerea unei soţii faţă de soţ este în esenţă recunoaşterea domniei lui Cristos. După ce a scris versetul de mai sus, Paul (Pavel) afirmă că soţul este capul soţiei, tot aşa cum Cristos este Capul Bisericii. Soţia spirituală vede că supunerea ei nu se referă pur şi simplu la relaţia între ea şi soţul ei, ci trece cu mult dincolo de cămin. în l.Corinteni **11:3** aflăm că bărbatul este capul fe-

Femeia vede că este parte a acestei relaţii importante care îl are pe Dumnezeu ca şi Cap al ei

meii, Cristos e Capul bărbatului, iar Dumnezeu este Capul lui Cristos. Aceasta este ordinea lui Dumnezeu în creaţie şi nu poate fi schimbată. El a rînduit ca bărbatul să aibă autoritate peste femeie, după cum Cristos are autoritate peste bărbat. Astfel, femeia vede că este parte a aces-tei relaţii importante care îl are pe Dumnezeu ca şi Cap al ei. Ea va fi onorată, la fel ca şi bărbatul, să aibă parte de o asemenea relaţie. Ca soţie, va recunoaşte lucrul acesta şi-şi va ajuta soţul în a da tonul calităţii spirituale a căminului şi relaţiei lor.

Şotiilor, fiţi supuse soţilor voştri, cum se cuvine în Domnul" (Col.3:18). "

Supunerea este o obligaţie spirituală. Supunerea unei soţii soţului ei nu **e** ceva opţional în căsnicie. Acest verset din Coloseni ne spune că aşa se cuvine în Domnul. Aceasta înseamnă că este un lucru cuvenit şi corect de făcut şi e o obligaţie pentru toţi, declarînd ca atare Domnia

lui Cristos. Unei soţii care caută să arate cît este ea de pioasă îi serveşte la prea puţin lucrul acesta dacă se ştie că soţul ei nu este capul căminului său. O soţie hotărîtă poate să exercite putere asupra soţului ei în multe feluri şi să folosească această putere ca să asigure îndeplinirea totdeauna a dorinţelor ei, indiferent ce-ar decide soţul ei. O soţie poate submina încrederea soţului ei prin faptul că-1 pune mereu faţă de alţii într-o lumină nefavorabilă. Ea se poate plînge ori de cîte ori decide el

O soţie hotărîtă poate să exercite putere asupra soţului ei în multe feluri

să facă ceva, astfel încît dacă i se cere în afara căminului să se angajeze să facă ceva, îi e teamă să ducă acasă vestea, ştiind care va fi reacţia ei. De asemenea, este posibil ca o soţie să refuze relaţia fizică din căsătorie pentru ca să-i fie îndeplinite dorinţele. Nici unul dintre aceste lucruri nu-L onorează pe Domnul şi arată că ea nu are nici un respect faţă de soţul ei.

„Tot aşa, şi voi soţiilor, fiţi supuse şi voi soţilor voştri, pentru ca, dacă unii nu ascultă de Cuvînt, să fie cîştigaţi fără cuvînt, prin purtarea soţiilor lor" (l.Pt.3:l).

Supunerea arată un bun exemplu. într-un cămin în care soţia a fost salvată, dar soţul rămîne necredincios, pot apărea dificultăţi. Soţia lui poate fi ispitită să-i predice întruna soţului pînă ce acesta se satură. Petru ne învaţă aici că există o cale mult mai eficientă de a-i arăta ce înseamnă să fii creştin. Soţia se supune soţului ei şi arată prin modul ei de viaţă farmecul de a fi un adept al lui Iesus Cristos. Dacă el este cîş-tigat, atunci aceasta se va face prin trăire sfîntă şi nu prin cicălire şi predici neîncetate, nici prin folosirea oricărui prilej de a dirija discuţia spre lucruri spirituale.

O soţie va supraveghea căminul

„Vreau dar ca văduvele tinere să se căsătorească şi să aibă copii, să fie gospodine la casa lor, ca să nu dea duşmanului nici un prilej pentru vorbire de rău" (l.Tim.5:14).

Căminul este locul responsabilităţii ei spirituale. Am văzut atunci cînd ne-am ocupat de responsabilităţile soţului că în sarcina lui cade grija pentru soţia sa. în acelaşi fel, responsabilitatea principală a soţiei este să se îngrijească de cămin şi să crească copii. In felul acesta e o

Responsabilitatea principală a soţiei este să se îngrijească de cămin şi să crească copii

diviziune reală a muncii în cămin, cu linii călăuzitoare clare în privinţa diferitelor domenii de responsabilitate.

Să nu se creadă niciodată că munca unei gospodine este un rol înjositor, care nu dă împlinire. Cînd Paul a scris că văduvele mai tinere trebuie să se ocupe de gospodărie, el vorbea despre conducerea şi îndrumarea unui cămin. El folosea un termen care denotă responsabilitate matură, demnă, impunătoare. Soţia este „gospodina casei", sub controlul căreia casa funcţionează uşor. Soţul poate să-i dea pe mînă fără riscuri bugetul familiei şi organizarea gospodăriei. Copiii care le-au fost daţi de Domnul sunt încredinţaţi în grija ei. Astăzi, un asemenea rol este privit cu neplăcere de multe soţii, care

consideră că a fi gospodină e ceva secundar, ca o muncă de servitoare. Soţul este la serviciu, împlinindu-se în cariera sa, în timp ce ea este lăsată acasă, într-o situaţie în care nu poate simţi nici o împlinire. Ea consideră că viaţa trece pe lîngă ea şi că îi este lăsată partea plicticoasă şi anostă a căsniciei. Dacă ar combina acest rol cu o carieră ar avea mai mulţi bani care să-i satisfacă nevoile şi ar fi în stare să se realizeze, să se împlinească şi să găsească satisfacţie în afara căminului ei. Aceasta ar face din ea o soţie mai plină de viaţă şi mai interesantă, şi i-ar da posibilitatea să aibă o viaţă mai deplină.

Sună atît de atrăgător şi de logic, aducînd mai mulţi bani în casă şi răsplătind-o cu mai multă încredere în sine! Dar oare este chiar aşa? Responsabilitatea primordială a soţiei, potrivit

Cuvîntului lui Dumne-

zeu, e să îndeplinească sarcina vitală şi extrem de importantă de gospodărire a căminului şi de creştere a copiilor. Orice alt mod de viaţă care compromite sau primejduieşte capacitatea ei de a face aceasta nu e ceea ce ar dori o soţie spirituală. Este adevărat că în societatea noastră modernă sunt constrîngeri şi situaţii grele din punct de vedere financiar, şi acum se obişnuieşte ca soţia să lucreze şi, dacă este necesar, să folosească o dădacă ce să se îngrijească de copii pe timpul cît lipseşte ea de acasă. Trebuie totuşi să subliniem că educarea copiilor este responsabilitatea soţiei, ajutată de soţul ei. Nu este responsabilitatea dădacelor, nici chiar cea a bunicilor.

Creşterea copiilor nu este responsabilitatea dădacelor, doicilor, bonelor, nici chiar cea a bunicilor

Pot exista împrejurări, ca boală sau şomaj, care să facă necesar pentru o soţie să caute serviciu. Este posibil ca acolo unde nu sunt copii ea să dorească a petrece cîteva ore pe zi în afara căminului. Totuşi, e posibil ca ea să lucreze doar pentru a face rost de nişte lucruri materiale care nu sunt necesare. O soţie, fie că e mamă, fie că nu, poate avea un serviciu satisfăcător dacă se îngrijeşte de soţul şi de căminul ei. Dacă are timp la dispoziţie, îl poate folosi pentru răspîndirea Evangheliei şi în multe domenii în care o femeie spirituală poate da ajutor şi călăuzire spirituală. Ea nu predică în adunările bisericii locale, dar sunt multe alte lucruri folositoare care trebuie făcute.

„J£a va fi salvată prin naşterea de copii" (l.Tim.2:15).

Căminul este locul conservării ei spirituale. Cînd Paul a scris aceste cuvinte se gîndea la posibilitatea unei femei de a căuta să deplaseze spre exterior rolul pe care i 1-a dat Dumnezeu. Aşa cum un bărbat poate căuta să facă lucrul acesta prin evitarea responsabilităţilor care i-au fost date, şi chiar să preia unele care nu-i aparţin, tot aşa o femeie poate face aceasta căutînd să-şi asume responsabilităţi care nu sunt pentru ea.

Soţia spirituală va recunoaşte pericolele declarării independenţei de gîndire şi acţiune

în îndeplinirea lucrării pe care i-a dat-o Domnul s-o facă, ea va fi ferită de ambiţii care nu sunt de la Dumnezeu. Cînd Satan a ispitit-o pe Eva, ea ar fi trebuit să discute acea chestiune cu soţul ei, dar a păşit

afară din rolul ei şi a adoptat o linie de conduită pe care n-ar fi trebuit s-o adopte fără ştirea lui Adam. Soţia spirituală de astăzi va recunoaşte pericolele declarării independenţei de gîndire şi

acţiune. în cămin, ea va fi salvată de aceste pericole şi-şi va găsi împlinirea şi satisfacţia în soţul şi familia ei.

O soţie va ***căuta binele soţului ei***

„Un ajutor potrivit pentru el" (Gen.2:20).

Am examinat deja aceste cuvinte din cartea Geneza, dar ce înseamnă ele practic pentru o soţie? Un obiectiv primordial în viaţa ei va fi acela de a-şi ajuta soţul din punct de vedere spiritual. Ea îl va încuraja să-şi facă timp pentru studierea Scripturilor. Dacă doreşte să aibă un soţ care să facă progres pe linie spirituală, trebuie să înţeleagă faptul că el, atunci cînd vine acasă de la serviciu, va avea nevoie de timp pentru aceste lucruri. Soţul nu se va folosi de aceasta pentru a deveni leneş în cămin, ci va aprecia interesul manifestat de soţia lui pentru aceste chestiuni importante. O soţie care se plînge neîncetat şi are pretenţii din partea soţului ei, nelăsîndu-i timp pentru studierea Scripturii, îi face rău şi lui, şi ei.

O soţie care se lansează în bîrfă va face rău atît mărturiei soţului ei, cît şi mărturiei ei

8IRFA!

Ea va fi de ajutor şi prin depunerea unei mărturii bune şi prin nean-gajarea în vreo activitate care să-i producă vătămare sau ruşine. O soţie
care se lansează în bîrfă va face rău atît mărturiei soţului ei, cît şi mărturiei ei. O soţie care se îmbracă într-un mod provocator nu-şi va recomanda soţul. Dacă ea este cunoscută ca mînă spartă, lucrul acesta se va reflecta negativ asupra lui. Pe de altă parte, o soţie înţeleaptă va căuta să acţioneze într-un mod amabil, constructiv şi spiritual, şi ea va fi o adevărată binecuvîntare şi beneficiu pentru soţul ei.

Sfaturi din cartea Proverbe

Cel care a scris cartea Proverbe a avut o mare experienţă în privinţa căilor lumii şi, ca observator ager şi perspicace al comportării umane, a ajuns la concluzii care merită luate în considerare.

Sfaturi pentru soţi

Fii vesel cu soţia ta

„Bucură-te cu soţia tinereţii tale" (Prov.5:18).

Pasajul din Proverbe 5:15-20 este o lecţie privind bucuriile fidelităţii în căsnicie. Soţului i se spune să bea numai din fîntîna lui, s-o iubească numai pe soţia lui. Pe măsură ce trec anii, e o binecuvîntare să

Soţul trebuie s-o iubească numai pe soţia lui

fii mulţumit, satisfăcut de soţia tinereţii tale, să nu te depărtezi niciodată de ea şi să-i fii fidel, chiar şi atunci cînd a trecut tinereţea. Atunci puteţi simţi o adevărată bucurie împreună, aprofundată şi împlinită o dată cu trecerea anilor.

Fii fidel soţiei tale

„J?oate un om să-şi pună un cărbune aprins la sîn şi să nu i se ardă hainele? " (Prov.6:27).
Se plăteşte un preţ pentru infidelitate şi comportare imorală. Bărbatul care bagă în sîn un cărbune aprins va fi cu siguranţă ars, iar cel care

Se plăteşte un preţ pentru infidelitate

se duce după „femeia străină" va simţi în cele din urmă suferinţa infidelităţii lui. Se plăteşte un preţ pentru orice păcat, şi infidelitatea în căsnicie are implicaţii care lovesc chiar la temelia vieţii tale. Aminteş-te-ţi ce poţi să pierzi şi pune preţ pe ceea ce ţi-a dat Dumnezeu.

Fii mulţumitor pentru soţia ta

„Cine găseşte o soţie găseşte un lucru bun şi obţine o favoare de la Domnul" (Prov. 18:22).
Un soţ trebuie să recunoască valoarea soţiei sale. O soţie adevărată

e mai mult ca o femeie, îşi sprijină soţul, se îngrijeşte de el şi-1 iubeşte. Un soţ spiritual va recunoaşte că i s-a dat o soţie bună prin îndurarea Domnului, şi el va fi mulţumitor Domnului pentru o asemenea bunăvoinţă faţă de el. E un bun început pentru căsnicie să vezi mîna Domnului în felul cum îi aduce împreună pe soţ şi soţie. Fii totdeauna mulţumitor Domnului pentru modul în care ţi-a rînduit drumul în viaţă.

***Sfaturi pentru** soţii*

Fii atentă faţă de soţul tău

Nemulţumirile unei soţii sunt ca un picurat continuu al apei" (Prov. 19:13).
O soţie care se plînge mereu face un chin din viaţa soţului ei. Căminul ajunge un loc de evitat în loc de iubit. El îşi

MÂ PLINGI
MÂ VAIT!

văr, de la Domnul.
va abate în final gîndurile de la ea şi va ignora tot ce zice ea. Lipsa de comunicare ce va rezulta de aici va dăuna căsniciei. Picuratul continuu al apei este o chestie iritantă care se va preschimba treptat într-o formă de tortură. Tot aşa sunt şi cuvintele unei soţii care se plînge. Poartă-te cu înţelepciune faţă de soţul tău. Plîngerile neîncetate îi obosesc peste măsură dragostea pentru tine. Astfel, versetul următor ne spune că o femeie prevăzătoare este de la Domnul. La-să-1 pe soţul tău să vadă că eşti, într-ade-

Fii harnică pentru soţul tău

„J±a se uită cu atenţie la ce se petrece în casa ei" (Prov.31:27).
Această secţiune finală din cartea Proverbe are de-a face cu valoarea unei femei harnice. Un soţ e rău servit de o soţie care îşi lasă casa neîngrijită şi murdară. Ea îl subminează şi îi limitează utilitatea pentru Dumnezeu. O soţie grijulie va lua măsuri ca să-şi transforme casa într-un cămin ospitalier în care poate intra oricine.

Fii sfîntă înaintea soţului tău

„Farmecul este înşelător şi frumuseţea e deşartă, dar o femeie care se teme de Domnul va fi lăudată " (Prov.31:30).

Farmecul poate fi înşelător, iar frumuseţea trece. Ceea ce are nevoie un soţ mai mult ca orice este o soţie care se teme de Domnul. Ea îşi va rîndui casa într-un mod plăcut lui Dumnezeu şi va avea grijă ca am-

Ceea ce are nevoie un soţ mai mult ca orice este o soţie care se teme de Domnul

bianţa din jurul lui să-1 facă să progreseze în cele spirituale. Ea nu va fi materialistă, cerînd totdeauna ceea ce ştie bine că le depăşeşte posibilităţile financiare. Ea nu-i va cere să-şi sacrifice viaţa spirituală de dragul avansării în munca lui, deoarece înţelege adevăratele valori. Nu-i de mirare atunci că ea este de lăudat.

Un cuvînt de încheiere

în această broşură am discutat cîteva dintre principiile biblice fundamentale care cîrmuiesc căsnicia. Premiul pe care-1 vor cîştiga cei ce vor pune în practică aceste principii este într-adevăr foarte mare. O ancoră solidă într-o societate zdruncinată este un cămin fericit în care Domnul Iesus este onorat şi unde soţul şi soţia au parte de o dragoste reciprocă şi crescîndă.

Trebuie să existe un efort hotărît pentru a urma principiile Scripturii

Un asemenea cămin poate fi premiul pe care-1 cîştiga fiecare creştin. Totuşi, lucrul acesta nu se va petrece de la sine. Trebuie să existe un efort hotărît pentru a urma principiile Scripturii şi întoarcerea spatelui de la chemările de sirenă ale unei lumi fără Dumnezeu care promite ceea ce nu poate da. Nu luaţi în seamă literatura nesărată, fără gust şi muzica unei societăţi pline de pofte, şi faceţi din căminul vostru un loc în care să se găsească adevărata dragoste. Copiii născuţi într-o asemenea ambianţă se vor bucura de marele privilegiu de a creşte sub influenţa sfinţitoare a unor părinţi care îl onorează pe Domnul şi caută salvarea şi binele familiei lor.

Dacă aşa arată căminul vostru, vă veţi bucura de prezenţa Domnului, iar binecuvîntarea Sa va fi peste voi în zile senine şi în zile posomorite pînă va veni El la Răpire sau pînă vă desparte moartea.

